

noorderlicht	5
klei	21
steenmarter	33
brug	39
golfslag	51
roest	61
voegwoorden	71
branding	77
verantwoording	95

Er moet een begin zijn. Een opening in wat nog open lag. De lichtste zweem van een handeling volstaat. Iemand ziet iets. Een onopvallend gevederde zangvogel klapt tegen een ruit. Een vrouw staat op en loopt naar buiten. De kamer vult zich met wind en de geur van gras. Of met rook. Meer hoeft er niet te gebeuren om het gaan op gang te helpen waarna de woorden vanzelf tevoorschijn flitsen en hun gelid vormen. Waar ze ook vandaan komen – niet uit wat voorvalt.

Wanneer ik mijn fiets heb gepakt kijk ik naar de wolken en rijd ik het dorp uit in de richting vanwaar zij komen teneinde de grootste inspanning aan het begin te hebben. Zodra ik een pad gekozen heb wijzen mijn voeten verder de weg. Die is slechts in zoverre bepaald dat ik uiteindelijk wil uitkomen waar ik vertrokken was. Omdat de tijd beperkt is en het aantal paden en wegen eveneens komt er een moment waarop alle mogelijke routes gereden zijn. Dan moet je verhuizen. Of opnieuw beginnen. Verhuizen is beter.

Het openingsakkoord bepaalt hoe het web van boventonen zich zal ontfouwen. Het akkoord en het tempo waarin de eerste drie vier stappen elkaar opvolgen. Een rudimentaire melodie is aardig om het proces aan de praat te krijgen maar het gaat om het ritme in de boventonen. Die vormen het eigenlijke verhaal.

De instanties hebben aantrekkelijke routes uitgezet.

Hoe voed je vriend je lucifere lampen?

Met bladgroene stroom.

Waar zwelt de aanvang van die stille beek?

In ruisen ver voorbij de oudste sterren.

Waar tap je haar af?

Uit een wel in de wand van mijn kamer.

Hoe kon zij daar ontspringen?

Een blauwe man met klopboor bracht haar aan.

Kreunde je woning?

Van vreugde ja van angst om het ongekende.

Hoe haalde je de koene graver over?

Met zwarte stof waarnaar ik 's avonds delf.

Dat kan niet in het donker?

Daartoe behoef ik ruimte moed en licht.

Niet ieder is voor doe-het-zelver in de wieg gelegd.

Toen mijn trein het kopstation binnenreed zag ik je nog net het perron af lopen. Je billen bedekt door een iets te krappe jas en je voeten in gevoerde laarzen gestoken. Een bonte wollen muts op je onhandelbaar haar dat bij elke ontmoeting een andere kleur had. Tegen de tijd dat het rijtuig knarsend tot stilstand was gekomen en met een zucht de vergrendeling van de deuren was opgeheven was je verdwenen. Misschien was je in de bus gestapt die ik zag weggrijden. Je hebt me lang genoeg opgewacht om me de gelegenheid te geven nog een glimp van je op te vangen en bent er toen vandoor gegaan. Zonder je te haasten. Uren heb je in vrieskou staan kleumen want je wist dat de trein hoe vertraagd ook uiteindelijk mij zou komen brengen.

Ik heb je niet gezocht. Het was goed zo.

Het openbaar vervoer is hier redelijk doelmatig georganiseerd.

Hangkatten proppen streelpoezen
aan hazelaars wilgen en elzen
spotten met vorst verleiden
tot opstanding mezen en oproer.

In treden grijpt kloptor zijn klimkans
zegt doodsmakken aan in uw kelder
die vol staat met grijze conserven
zelfs voor schelste klaroenen onwekbaar.

Bevriezen uw groenste tegoeden
hun lenten spellen rood rijpen
de val van verlopen tirannen
een kringdamp vol tranen en gas.

Uw bed zal slechts netelkruid baren
uw printer spuwt ijle tabellen
van schuld en verlies en u
houdt van haar zo scheurend.

Ook het efficiëntste bewind raakt sleets op den duur.

Je wangen zullen koud en rood geweest zijn. Tranen in de hoeken van je ogen. Van snijwind niet van verdriet of vreugde. Je hebt met je voeten gestampt en je gehandschoende handen tegen elkaar geslagen. Je tepels stijf tegen je trui. Je adem steeds kort zichtbaar in het schijnsel van de laag hangende zon. Je hebt aan me gedacht als aan een die zonder hoop niet opgeeft. Die hongert naar een onbereikbaar maal. Jij bent de haas die aan zijn schot ontkomt. Glas water dat omver wordt gestoten door de onvaste hand van de dorstende.

Woord op de punt van een tong. De herinnering die je in de verte meende te zien lopen is de hoek omgeslagen voor je haar hebt kunnen identificeren. Die rug. Wie had die rug. Heb ik het mij verbeeld. Ik dool een dag rond met het woord op de punt van mijn tong.

Het is verdedigbaar dat de jacht aan banden wordt gelegd.

Hoe zal het met je rug hij rijst zo rank en onversleten.
Je armen aan weerszijden ongevederd.
Je ingelopen billen weerloos bollend boven donsbeslagen dijen.
Hoe zal het met je rug moet ik hem knakken.

In verse sneeuw je bontjas neergeworpen.
Gestrikt verslikt zich een vosje in zijn voeten.
Hoe zwaar de kost van tering durend vlees.

Op eiktak peinst ruigpoot over aftocht maar waarheen
 waar zou het beter nu de winter blijft.
Op hakblok griepzeug koortsgeit pestkip kaal
 en vaarzen dementerend in hun kisten.

Bindweefsel blijkt je vraag niet aan te kunnen.
In vlot geschreven gliefen geven losgeraakte windsels
 verloren brokken lofzang lijkzang prijs.

De bio-industrie lijkt haar langste tijd te hebben gehad.

Wat maakt billen zo weerloos. Dat zij ze zelf niet ziet. Dat zij geen invloed heeft op de wijze waarop zij bewegen. De onbehulpzaamheid ervan. Hun weekheid behoeft koestering.

Zo vlak en weids als dit land is. De uitgestrektheid wordt hier en daar onderbroken door een hek een paar meidoorns of wilgen. Sloten voor het ritme. In de verte een klein romaans kerkje op een terp met bomen eromheen waaronder zich een kerkhof doet vermoeden. Misschien ben jij daar tegen een grafsteen gaan zitten om voor de wind te schuilen. Je bent het kerkje in gelopen op een van de harde banken gaan liggen met je rechterhand tussen je benen. Je kijkt naar de balken van de zoldering.

Oudbeden maken plat land pittoresk.

Hoe ben ik toch een man die wacht geworden.
Winterkoning ketst de morgen open.
Buurvrouw schraapt rozen van hippe ruiten.
Je minnaar brengt zijn paars geschut in stelling.

Waar heb ik toch die zweefrib ingeleverd.
Productielijnen knorren van ambitie.
Eerste trams verlaten de remise.
Wekker stapt geduldig door minuten.
Trouwe krantman wipt het ergs naar binnen.
Fondsen zetten in op wingezwollen.
Bijvrouw roept om orde in haar droomklas.
Wat wringt als wij taaie liefde maken.

Hoe ben ik een gebogen man geworden.
Wanneer verdringt jouw nee mijn zware taken.
Hoe word ik aan onmachtigheid ontheven.
Wat schort nog aan wederzijds onbegrip.

Je steunt de economie het meest door een regelmatig leven te leiden.

De horizontaliteit van het land vereist onverzettelijkheid. Er is altijd een einder op ooghoogte. De scheidslijn tussen hemel en aarde is onverbiddelijk tenzij het mistig is. Wind wordt niet afgeremd. Als je ergens heen moet is het ver. Als je ergens vandaan komt. Niemand fietst hier zomaar. Of wel maar dan uit zelfgekozen wreedheid.

Dat de horizon zich op ooghoogte bevindt is gezien de vlakke van het land geen goed teken. Ben ik daar met de grond gelijk. Ben ik het gras geworden.

Ik heb een fiets gehuurd en ben tegen de wind in het land in gereden. Toen ik in de schemering een dorp bereikte besloot ik een herberg te zoeken om wat te eten en er de nacht door te brengen. Nacht vraagt althans in den vreemde om beschutting. De beperkte aanwezigheid van licht maakt reizen ongemakkelijk. Je kunt niet zien waar je bent of hoe ver je nog moet.

Secularisering is een groot maar onhaalbaar goed.